

ГЛОСАРІЙ ПРИВИДІВ

розширя́тися
набувати більшої форми.

проявля́тися
робити так, щоби примару могли бачити люди.

приту́лок
місце, де мешкають привиди.

переміща́тися
проходити крізь стіни, двері та інші тверді предмети.

стиска́тися
набувати меншої форми.

каламута́ти
перебувати в стані, коли привид відчуває нудоту.

тверді́
люди, тварини чи предмети,
крізь які не можна бачити.

виверта́ти
те саме, що блювати.

пла́вати
вільно переміщатися у повітрі.

голоси́ти
видавати звуки, щоб люди їх почули.

РОЗДІЛ 1

ТАК, МИ ПРАЦЮЄМО З ПРИВИДАМИ

Що сталося, Казе? — спитала Клер, перекочуючи гральні кістки в долоні. — Ти якийсь сумний.

Каз був дуже засмучений. У майстерні вони з Клер грали в настільну гру. Дівчинка кидала кістки за них обох, але Каз не міг не помітити, що за себе вона кидає краще, ніж за нього.

Але сумував хлопчик з іншого приводу. Минуло вже три тижні відтоді, як він утратив свій старий притулок. Уже три тижні Каз

не бачив мами, тата, малого братика Джона і пса Космо.

Ще більше часу минуло з тієї миті, коли він востаннє бачив старшого брата Фінна й бабусю з дідусем.

Мамця з татком завжди казали, що, можливо, одного дня Фінн із бабусю й дідусем знайдуть шлях до старого притулку. Але тепер Каз знав: цього ніколи не станеться.

Притулку більше не існувало. Сім'ї в Каза теж тепер не було. Вітер проніс примару над полями, будинками й деревами... Пригнав аж до бібліотеки Клер. Каз уявлення не мав, що сталося з родичами. І чи побачить він когось ще раз.

— Думаєш про родину? — спитала Клер.

— Щось таке, — зізнався Каз.

Клер була твердою, але трохи не схожою на інших. Вона здатна бачити примар, навіть

коли ті не проявляються, і чути їх, навіть коли ті не голосять.

Каз — привид, але трохи не схожий на інших примар. Він не знає, як проявлятися. Не вміє голосити. І не любить переміщатися крізь тверді об'єкти.

— Не хвилюйся, Казе, — заспокоїла його Клер. — Ми знайдемо твою родину. Саме через це ми й заснували детективне агентство, пам'ятаєш?

Хихикнув Беккет. Це один привид, який мешкає в бібліотеці. Більшість часу він знаходився в майстерні, але в прихованій кімнаті, за книжковою шафою. Лише іноді впливав почитати бібліотечні книги.

— Що таке? — примруживши очі, спитала Клер у Беккета. — Над чим ти смієшся?

— Ні над чим, — відповів Беккет, перегортаючи сторінку. — Якщо хочете звати



себе детективами, називайте. Мені що до цього? Але ви розв'язали лише одну справу, і та була зовсім простою.

— Неправда, то був складний випадок! — заперечила Клер.

Із цим Каз був згодний. Він думав, що вони з Клер ніколи не здогадаються, що за привид проявляється і лякає відвідувачів бібліотеки.

— Якщо ти так вважаєш, то гаразд, — сказав Беккет. — Але дозволь поцікавитися: хто винайме дитину і примару, щоб розгадати таємниці?

— Люди, у будинках яких поселилися привиди, — відповіла Клер так, ніби це було очевидно.

Беккет хмикнув.

— Ми не сміятимемося з них, як дорослі детективи, — пояснила Клер. — А зайдемо до їхніх будинків і відшукаємо примар.

Навіть якщо ті не будуть розмовляти зі мною, то поспілкуються з Казом. Тому що він такий же привид, як і вони.

— А в який спосіб Каз потрапить до інших будинків? — спитав Беккет. — Назовні він вийти не зможе. Його здує вітром.

Про це Каз якось не подумав.

Та Клер, знизавши плечима, наче це не було великою проблемою, відповіла:

— Ми щось вигидаємо.

— Гаразд, а як ті тверді... — почав був Беккет.

— Не називай нас твердими, — перервала його Клер.

Каз знав, що Клер дуже не подобається це слово. Та Беккету було байдуже.

— Як ті тверді, — виділив він останнє слово, щоб подратувати Клер, — дізнаються про ваше детективне агентство? Розмістите оголошення в газеті? Повісите табличку на

дверях? А як щодо твоїх батьків? Вони знають про ваше детективне агентство?

У цьому Каз дуже сумнівався. Батьки Клер вважали, що донька ще занадто юна як для нишпорки.

— Що скажуть твої батьки, якщо дізнаються, що ви заснували детективне агентство? — спитав Беккет. — Може, мені слід проявитися і розповісти їм?

— Навіть не думай, — вигукнула Клер, підхопившись на ноги. — Чому б тобі не повернутися за стіну і не залишити нас у спокої?

— Клер? — пролунав голос позаду.

Обернувшись, Каз побачив бабусю по-други. Бабуся Карен була бібліотекаркою і мешкала із Клер та її батьками на другому поверсі будинку. Також приглядала за онукою, коли батьки дівчинки відправлялися розслідувати чергову таємницю.

— Із ким ти тут розмовляєш, люба? — спитала бабуся, пригладжуючи рожеве пасмо у своєму волоссі.

Бабуся Клер була єдиною серед людей (твердих) і примар, у кого Каз бачив таке волосся.

— Ні з ким, — сказала Клер, прикусивши губу.

Зайшовши до кімнати, бабуся Карен роззирнулась. Але вона не побачила б Каза чи Беккета, навіть якщо б вони висіли просто перед її очима.

— Ну добре. Батьки хотіли з тобою поговорити, — повідомила бабуся Карен. — Вони нагорі, у своєму кабінеті.

— Гарзд, — сказала Клер, потягнувшись за зеленим наплічником.

У ньому вона тримала все своє детективне приладдя. І нікуди без нього не ходила.

Каз прослідував за дівчинкою. Піднявшись сходами, вони побачили тата Клер, що стояв у коридорі, нервово пристукуючи ногою. Поряд лежали дві валізи.

У кабінеті мама Клер розмовляла з кимось за допомогою предмету, що називався телефоном чи мобільним телефоном. Каз не був упевнений в тому, який варіант правильний.

